

[Steen Folke]

Europa-Parlamentet, som det prætentivt og ganske misvisende kaldes.

Direkte valg – det lyder da demokratisk, og der er måske nogle EF-skeptiske, som føler sig fristet til at sige: skidegodt, Egon! Er der noget, EF trænger til, så er det et skær af demokrati. EF er jo sandt at sige mest blevet kendt for sit kolossale bureaukrati, som er blevet bygget op i Bruxelles. Men indførelse af direkte valg til EF-Parlamentet gør ikke i sig selv EF hverken mere eller mindre demokratisk. Det er da heller ikke det, der er meningen. Indførelsen af direkte valg skal ses som en forberedelse til videregående skridt i retning af opbygningen af en egentlig politisk union. Vægten skal forskydes fra de nationale parlamenter, herunder folketinget, til det overnationale EF-Parlament og fra de nationale stater i det hele taget til den overnationale stat, som er EF-samarbejdets mål. Det er det, som er det afgørende perspektiv ved indførelsen af direkte valg til EF-Parlamentet.

I et kapitalistisk, såkaldt demokratisk land som Danmark bliver vi præsenteret for det ene illusionsnummer efter det andet. I demokratiets hellige navn bliver vi udsat for og involveret i det ene politiske og økonomiske skaktræk efter det andet for at legitimere statsmagtens og kapitalens befæstelse af deres magtpositioner.

Et sådant illusionsnummer er det direkte valg til EF-forsamlingen. Alene den benævnelse, man fra officiel side bruger i Europa-Parlamentet, bærer i sig en illusion om noget videre, noget europæisk parlamentarisk, som har et skær af troværdighed, en troværdighed, der for ubefæstede sjæle får yderligere vægt ved, at det skal vælges direkte. En smuk tanke, at borgerne i de europæiske lande – underforstået 9 ud af i alt 34 lande i Europa – samtidig går til valgurnerne for at tilkendegive deres mening.

At denne smukke tanke ikke har den store respons i den danske befolkning, viser meningsmålingerne. Ifølge AIM er der kun 20 pct. af mændene og 10 pct. kvinder, der går ind for et EF med et direkte valgt parlament. Kvinderne er som sædvanlig de snedigste til at gennemskue sagernes rette sammenhæng.

For en socialdemokratisk regering må det vække til eftertanke, at kun 7 pct. af deres menige vælgere går med på ideen, stadig ifølge en AIM-undersøgelse. Men herinde

kan man vel være sikker på noget i retning af 80 pct.s tilslutning til dette lovforslag.

Hvorfor så dette valg nu trods den kendsgerning, at traktaterne enslydende siger, at vi er forpligtet til dette direkte valgte parlament, men uden nogen som helst tidsangivelse?

Jens Otto Krag sagde før 1972-folkeafstemningen, at der ikke ville blive tale om direkte valg i dette århundrede. Alligevel underskrev regeringen i september sidste år konventionen om et direkte valgt parlament. Hvorfor dog denne flugt fremad? Her er det nødvendigt at se på EFs udvikling. Det er jo ingen hemmelighed, at udbygningen af EF er gået langsommere, end EF-venlige kredse havde lagt op til. Der er store vanskeligheder i det økonomisk-valutariske samarbejde, en bekostelig og på mange måder falleret landbrugspolitik, besvær med fiskeripolitikken, økonomisk krise med en forfærdende arbejdsløshed i alle EF-lande, og hvor medlemsstaternes nationale kapitalinteresser er i konflikt med hinanden. Trods ret snævre grænser for, hvilke midler regeringerne må anvende, har nationale støtteordninger og importrestriktioner givet store problemer. Som et apparat til at klare medlemslandenes største problem, arbejdsløsheden, er det overstatslige kapitalistiske EF kommet ganske til kort, men det dagligt arbejdende harmoniseringsmaskineri arbejder ufortrødent og bureaukratisk videre.

Et direkte valgt EF-Parlament vil først og fremmest betyde en styrkelse af EF – som en vis hr. Tindemans siger i sin rapport om Den europæiske Union: valg af Parlamentet ved direkte valg giver denne forsamling en ny politisk myndighed. Samtidig styrker denne valgform hele den europæiske institutionelle rammes legitimitet. Det er det, det handler om.

Disse tanker har jo spøgt længe, og der har været utallige forsøg på at presse på, man kan også nævne fra Vedel-rapporten fra, det var vist 1972 – jeg citerer: »I et system, hvor Det europæiske Parlament er knyttet til udarbejdelsen af de vigtigste forordninger, ville indskrænkninger af de nationale parlamenters beføjelser være betydelig mindre opsigtsvækkende, end hvis udviklingen alene var til fordel for Rådets beføjelser.« – Hvad behager?